

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. szeptember 18.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

ÉN VAGYOK AZ ÚT

Alapige: János 14,6

Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához; csakis énáltalam.”

Imádkozzunk!

Nagy hála van a szívünkben a te kegyelmedért, örökkévaló Istenünk, mert csodálatos igéddel hívogatsz bennünket is önmagadhoz, mennyei felségedhez, lényedhez.

Áldunk azért, hogy messze földeken hangzik a te igéd, hogy kegyelmi idő van. De ez a kegyelmi idő sürget is bennünket, hogy szembesüljünk önmagunkkal, és lássuk meg, hogy ki vagy te.

Bocsásd meg, Urunk, hogy félre ismerjük magunkat, és sokkal jobb színben tüntetjük fel magunkat, mint akik valójában vagyunk.

Köszönjük, hogy te tudsz bennünket igazán megvizsgálni, szembesíteni bennünket azzal, hogy kik vagyunk mi, milyen elveszettek vagyunk nélküled, és ha te nem könyörülsz rajtunk, akkor maradunk az elveszett állapotban.

Köszönjük, Urunk, hogy ezen az estén elindulhat gyülekezetünkben az evangelizáció. Köszönjük, hogy változhatatlan szeretettel keresed az elvesztettet ma is. Köszönjük, hogy nincs nálad reménytelen helyzet, reménytelen eset. Nincs senki, akin ne tudnál könyörölni. Köszönjük azokat, akiken már könyörültél, és köszönjük, hogy sokan lehetnek itt, akik elmondhatják: Jézus Krisztus engem is megtalált, mint elvesztettet, engem is megszólított, engem is karjaiba vett és odavitt a mennyei Atyához.

Köszönjük, hogy már sokakon könyörültél itt, és áldunk, hogy még ezután is fogsz könyörölni sokakon, mert ezt megígérted, Urunk, és tudjuk, hogy a te igéd igaz.

Kérünk, hogy estéről-estére hozzáal ide olyanokat, akiknek különösen is szükségük van az örömhírré, a jó hírré, a békesség és a békéltetés evangéliumának a hallására. Nekünk, Urunk, akik már döntöttünk melletted, és akik elfogadtuk ezt a kegyelmet, tedd újból és újból hálássá szívünket, hogy felragyogjon nekünk a Golgota keresztje, ahova letehetjük a bűneinket, és most újból letehetjük, mert nekünk is kínálod a megújulást, a feltöltekezést, hogy minden elfáradt hívó új erőt kapjon tőled.

Kérünk, hallgass meg bennünket, hallgasd meg, amikor így kiáltunk hozzád: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam, rajtunk!

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntök mindenkit evangelizációs hetünk első napján. Jól tetted, hogy eljöttél, aki itt vagy, és jól teszed, ha holnap még másokat is elhazol magaddal.

A gyülekezetben már több alkalommal volt szó arról, hogy Jézus Krisztus hogyan jelenti ki önmagát a tanítványoknak. Már négy alkalommal néztük meg az ú. n. „Én vagyok...” ígéket. Ma estére is készített nekünk az Úr egyet, a János evangéliuma 14,6 részéből, amikor Jézus Krisztus úgy jelenti ki önmagát, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet”. Sokan ismerik ennek a szakasznak az előzményeit, amikor Jézus Krisztus arról beszél: ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne féljen, higgyetek Istenben. Majd: én az Atyához megyek. — És akkor azt kérdezi az egyik tanítvány: hova mész, az utat nem tudjuk. Jézus így válaszol neki: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”

Ma este azt nézzük meg, mit is jelent, hogy Jézus Krisztus az út. Azzal a kizárólagossággal tesszük ezt, ahogy eddig is megnéztük, hogy Jézus Krisztus az egyetlen út az Atyához, és senki sem találhat más utat, mint Jézus Krisztust, aki az Atyához visz és akar vinni bennünket.

Mit is jelent az út? Röviden: az út összeköttetést jelent, ami lehet két falu, két település között, két város között. Oda, ahova nehezen tudnánk elmenni, vagy nem tudnánk elmenni, oda elmehessünk.

Amikor ma este azt mondja neked Jézus Krisztus: Én vagyok az út... akkor azt mondja: van lehetőség, mert Ő az összeköttetés köztünk és az Atya között. Az ember és az örökkévaló Isten között. És csak *egy* összeköttetés van: az *Úr Jézus Krisztus*.

A bűneset következtében megszakadt ez az összeköttetés, és amikor az első emberpár kiűzetik a Paradicsomból, akkor ott angyalok őrzik az élet fájának útját, és elzárják azt. Az egész Szentírás arról az isteni kegyelemről beszél, hogy Isten utat fog készíteni számunkra majd Őhöz. Amikor eljött az idők teljessége és Jézus Krisztus eljött erre a bűnös világra érted és értem, akkor beteljesült Isten szándéka, hogy legyen összeköttetés az ember és Isten között. Akkor Jézus azt mondja a tanítványoknak: Én vagyok az út, az igazság és az élet — mert erről szól az evangélium, erről szól Isten ígéje nekünk.

Amikor Jézus Krisztus arról beszél, hogy Ő az összeköttetés, Ő az út ember és Isten között, akkor az ember számára ez egy lehetőség. Sok olyan út van, amelyiken még nem jártunk, hiába készítették el azokat. Az egész világot behálózzák az utak, de hány olyan út van, amelyiken mi még nem jártunk? Az, hogy Jézus Krisztus az út az Atyához, az az ember számára egy nagy lehetőség.

Kérdés az: vajon megtalálod-e azt az utat? Rálépsz-e erre az útra? Mert ez a mi lehetőségünk. Azt jelenti, hogy Jézus Krisztus megteremtette ennek a fel-

tételét és lehetőségét, mivel Ő úttá lett ember és Isten között, hogy összeköttetésünk legyen Istennel. Összeköttetésünk legyen az élet forrásával, a bocsánat Atyjával, a világossággal. Nekünk ez az egyetlen lehetőségünk.

Ezért ma este hirdetem: Jézus Krisztus megnyitotta az utat az Atyához. Jézus Krisztus maga az út az Atyához, és ezzel az igével kinyitja számodra a lehetőséget. Miért olyan fontos ez? Azért, mert sok olyan ember van, akik azt gondolják: az ő számukra már nincs lehetőség. Sok ember mondja: neki nincs kiút. Az ő életére nincs megoldás.

Valaki, aki öngyilkos lett hagyott, egy kis búcsúlevelet. Ezen csak két szó volt: nincs kiút.

Amikor Jézus Krisztus azt mondja minden reménytelen, elveszett embernek, minden könnyező atyafinak: Én vagyok az út, akkor felragyogtatja neked a lehetőséget, hogy ne mondd azt: számodra már nincs bocsánat, hogy te nem tudsz újat kezdeni, neked már nincs remény, hogy te elveszett vagy, hanem ragyogjon fel neked a Krisztus — és ez az evangelizáció. Meghirdetjük, hogy van remény, van megoldás, van megtisztulás, van bűnbocsánat, mert a mi örökkelvő Istenünk változhatatlan kegyelme és irántunk való változhatatlan szeretete hirdeti ezt nekünk az igéből.

Sok élet juthat zsákutcába. Sok élet juthat nagy mélységbe. Az evangelizáció azt jelenti: testvér, nincs olyan mélység, nincs olyan bűn, nincs olyan megoldatlan helyzet, amin Jézus Krisztus, a te megváltó Urad, ne tudna segíteni.

Egyszer egy taxis egyik faluból a másikba vitt valakit, és az utas beszédes volt, és állandóan kérdezgetett. Amikor egy szép ház mellett mentek, azt kérdezte: ki lakik ebben a házban? A taxis válaszolt: nem tudom. Azután az utas azt kérdezte: ki ennek a falunak a polgármestere? Ki ennek a falunak a lelkésze? A taxis válasza: nem tudom, nem tudom. Azután az utas azt kérdezte: mit tud maga? A taxis válasza: tudom, hogy önt hova kell vinni.

Nem csodálatos? Lehetnek kérdéseid, de amikor ma este azt mondja neked Jézus Krisztus: Én vagyok az út... — akkor ebben az is van, hogy tudom, hogy téged hova kell vinni. Hova akarlak vinni, mert tudom, hogy mi a cél.

Minden út vezet valahova — szokták mondani —, és valóban így van. Az evangéliumban azt mondja Jézus Krisztus, hogy van olyan út, amely a halálba vezet, és van olyan, amely az életre visz. Mert az utaknak mindig egyetlen fontos üzenete van: mi a cél, és azon az úton célba érsz-e?

Ezzel kell nekünk ma este és az evangelizáció minden estéjén szembesülnünk: honnan hova akarok eljutni. Ezért énekeltük ma először ezt az éneket: Ki vagyok én? Jó lenne, ha megértenéd: először mérd fel a helyzetedet. Milyen a te Isten előtti helyzeted, milyen a te jogállásod, jogviszonyod? Milyen a te Úrhoz fűződő kapcsolatod? Hol állsz a hit útján? Vagy állsz?

Ki vagy? Tudod, honnan tudod meg a legjobban? Odaállsz az Úr elé. Mi csak onnan tudjuk meg kik vagyunk, hogy az Úr elénk tart egy tükröt.

Előző gyülekezetünkben volt egy idősek otthona. Ez az otthon emeletes volt, amit csak lifttel együtt lehetett használni. A szakemberek egy nagy tükröt tettek a liftbe, hogy ha valakinek bezártság-érzése van, a tükrő segítsen, mert

az kitágítja a teret. Egyszer egy idős néni azt mondta: nem jó, hogy a liftben tükör van. Azért nem jó, mert minden alkalommal belenézek és látom, milyen öreg vagyok.

Amikor az Isten elé állsz, amikor eljössz a gyülekezetbe, amikor megszólal Isten igéje, akkor bele kell nézned a tükörbe: ki vagyok én? Uram, hogy látsz engem? Uram, mit gondolsz rólam? Állj oda ezeken az estéken a te Urad elé: Uram, úgy akarok eléd állni, amint vagyok, sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat... Amint vagyok, vak és szegény, de hallva hívó hangodat, nem várva, hogy lelkemnek terhe szennye fogy... De hozzád jövök, aki egy pillanat alatt elveheted rólam bűneim terhét. Aki egy pillanat alatt feloldozhatsz, egy pillanat alatt bocsánatot adhatsz nekem, mert kegyelmes vagy és könyörülő.

Ezekén az estéken nézzünk bele a tükörbe, és lássuk meg azt, hogy ezt a tükröt Isten tartja élénk az Ő igéjében, az Ő igéjén keresztül.

Jézus Krisztus az út — azt is jelenti a számunkra, hogy Ő olyan összeköttetés az Atyával, hogy nemcsak küld az Atyához, hanem oda visz bennünket. Nemcsak mutatja nekünk az utat, hogy ha jót akarsz, arra menj, hanem azt mondja: gyere, elviszlek téged. Mert mi magunktól nem tudunk az Atyához jutni. Jézus könyörülete éppen ezért nemcsak az, hogy az elveszett embernek utat mutat, hanem az: Ő maga az út. Ez azt jelenti, hogy nem neked kell az Atyához menni, hanem Ő visz oda téged.

Egyik énekünk írója olyan szépen fogalmazta meg: S tehozzád bűnömért lásd, el nem juthatok. Mi a bűn miatt bénák vagyunk. A bűn miatt halottak vagyunk. Nem tudunk elindulni, de Jézus Krisztus, amikor azt mondja: Én vagyok az út... — akkor azt mondja: nem is neked kell odajutni, majd én, viszlek oda. S Ő, két karja közt ölelve visz a békesség felé. Ez Jézus csodája. Te és én nem tudok az Atya elé jutni, de Jézus, karja közt ölelve felvesz és odavisz az Atyához. Ő ilyen összeköttetés. Nem küld, hanem visz. Ő tudja, hova kell menni és Ő maga az út és Ő maga a cél.

Sok minden közrejátszott, míg odáig jutottam, hogy egy napon megtértem, az életemet megragadta az Isten kegyelme. Ebben sokat segített egy Németországból kapott plakát, amit gimnazista koromban kaptam, és amit kivettem a szobámba. Ezt a plakátot sokszor megnéztem. Ezen egy pályaudvar volt felülről fényképezve. Sok-sok sín volt rajta össze-vissza. Németül az volt aláírva: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Megálltam a plakát előtt és elgondolkoztam.

Ez bizony nagyon jó, amikor az ember megáll a maga nagy rohanásaiból, a maga nagy problémáiból, és gondolkodik, magába száll. Uram, itt olyan sok sín, olyan sok váltó van, de a vonatnak csak egy úton szabad mennie, mert különben tragédia van. Valakinek tudnia kell, hogy a vonatnak melyik sínen kell mennie, melyik váltót hogyan kell beállítani, mert különben kész a szerencsétlenség. Én azt mondtam: Úr Jézus, te tudod egyedül, mi az én utam, melyik úton kell mennem. És amikor megértettem, hogy Ő maga az út, akkor ezzel együtt megértettem azt is, hogy Ő maga a biztonság, a garancia. Ha elindulunk, meg is érkezünk. Ő jó helyre megy, és jó helyre visz engem.

Csodálatos dolog ez. Az ember szívében mindig ott van a vágy: jó lenne Istennel összeköttetésben lenni. A Bábel tornyától kezdve a világvallásokon át annyi utat keres az ember: Hogyan lehetne valamiféle istennel kapcsolatban lenni. Az ember ilyenkor nem tudja, milyen istennel. Csak érzi: nagy üresség van a szívében, nagy hiányérzete van, amit nem tölthet be senki és semmi. Elkezd az ember keresni. Mióta a modern technika is belépett az életünkbe, azóta ennek még több lehetősége van. Jönnek a szekták, a vallások, a különféle keleti és nyugati irányzatok és azt mondják: mi tudjuk az utat.

Testvérek! Jézus Krisztus nem csak tudja az utat, hanem Ő maga az út. És miért Ő maga az út? Azért, mert Isten ígéje azt mondja, hogy Jézus Krisztus nemcsak úgy végezte a megváltás munkáját, hogy tőled az Istenig legyen út, hanem azt mondja a Szentírás: előbb eljött onnan ide le értünk. Ő úgy épített utat, hogy a mennyből készített utat az emberig. Nem azt mondta: hagyd magad arra az útra, amit ajánlunk neked és megtalálod majd az Istent, a békeséget és a boldogságot. Jézus Krisztus először utat épített a mennytől a földre. Ezt zengte az angyalok kara a betlehemi mezők felett: leszállt az ég dicső Királya hozzánk az üdvnek hajnalán. Jézus Krisztus a mennyből jött, és ezért tudja biztosan az utat, ezért lehetett Ő maga az út.

Mit jelent ez? Két gyermek készült a városból vidékre a nagyszülőkhöz nyaralni. A szülők nehezen engedték a gyermekeket: hogyan fognak átszállni a különféle pályaudvarokon? Akkor a nagymama azt mondta: semmi baj, én eljövök értük, és velem jönnek haza. A két gyerek nyugodtan utazott a vonaton. Egyszer csak valaki mellettük azt kérdi: gyerekek, ti tudjátok, hova kell menni? Nem féltek a vonaton? Azok rámutattak a szemben ülő nagymamára: Nem félünk, mert nagymama tudja, hova kell menni.

Neked Isten nemcsak azt mondja: gyere hozzám, nemcsak hív téged, hanem először eljött érted. A betlehemi jászolbölcsőben önmagamat megüresítette, szolgai formát vett fel. Engedelmes volt, emberi testbe passzírozta magát Isten, a világ teremtménye, és eljött azért, hogy téged ezen az úton elvigyen az Atyához. Eljött érted ez a nagy, isteni, irgalmas szeretet.

Jézus Krisztus nemcsak tudja, hova kell menni, hanem Ő maga az út.

Egyszer hallottam egy olyan pókfajtáról, amely csőszzerű üreget váj, és a kis pókok ott születnek meg az alján. A pókmama levelet is odahúz a nyílás szájára takarásképpen, hogy eső ne essen bele. Jön idő, amikor a kicsi pókoknak fel kell jönniük a fényre, mert különben elpusztulnak, mert az üreg alján csak egy darabig lehetnek. A pókmama egyesével hozza fel az üreg aljáról a gyermekeit, mert ha nem jutnak fel, akkor elvesznek.

Érjük, hogy mi az Isten szeretete? Kicsoda az a Jézus Krisztus, aki eljött értünk a bűn mélységébe, és azt mondja: elviszlek téged az életre. Felkarollak téged, felveszem a te ügyedet, felveszem a bűneidet és viszlek téged az életre, a világosságra.

És tudod *mi a bűn?* Az, *ha nem akarsz menni.* Ha te vonakodsz, és azt mondod: még nem ma, majd holnap vagy holnapután. Az a bűn, hogy te halogatsz, hogy Jézus Krisztus téged vigyen. Nem neked kell menni, hanem Jézus

Krisztus megölel és visz, és az bűn, ha te ezt halogatód, és addig vagy a kárhozatban, amíg ezt halogatód.

Mi történik, ha nem indulsz, ha nem veszed komolyan, hogy Ő az út? Akkor elvesztél. Isten ígéje nem fenyeget senkit, de Isten ígéje igaz.

A tékozló fiú példázatát ismeritek. Amikor a tékozló fiú magába száll, azt mondja: ha maradok, akkor elvesztem. Itt éhen halok meg. Felkelvén elmegyek az én atyámhoz és azt mondom neki... És felkel és elmegy.

Jósiás igen korán kezdte a királyságot. Még gyermekként lett király. Megtalálják a Törvénykönyvet és odaviszik neki Isten ígét és felolvassák neki. Amikor a király meghallja Isten törvényét, és értékeli azt, hogy mennyit tartottak meg, és kiderül, hogy semmit, Jósiás azt gondolja: elvesztünk. Ha igaz, amit halunk, akkor elvesztettek vagyunk. De Jósiás nem marad ebben az elveszett állapotban, hanem a mentő, kereső szeretetre megindul a szíve, bűnbánatot tart, böjtöt hirdet, és azt mondja: vissza az élő Istenhez, a vele való kapcsolathoz!

A bűn, ha maradsz. Ezért az evangelizáció sürgetés arra nézve, hogy vedd komolyan azt a Jézus Krisztust, aki út, igazság és élet. Vedd komolyan azt a Jézust, aki meg akar ölelni téged. Amikor Jézus elé vitték a bűnöst, hogy ítélet rá, akkor Jézus kifejzi: én megölelni akarom. Amikor elé visznek olyanokat és figyelmeztetik Jézust: nem tudod, ki ez, akkor Jézus azt mondja: nem, mert én szeretni akarom. Azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem, ami elveszett. Mert én út vagyok. Aki jönni akar velem ezen az úton az Atya színe elé, senkit ki nem dobok, mert én szeretem az embert.

Ezért sürget téged az evangelizáció. Az olyan minősített idő, ami kifejezetten sürgeti az embert. Szokták mondani: minden vasárnap evangelizáció. Minden vasárnap hívogatunk Jézus Krisztushoz. Minden alkalom, amikor az Isten ígéje felhangzik, azért van, hogy biztasson, bátorítson téged az Atyával való közösségre Jézus Krisztus által. Az evangelizáció különös sürgetés. Az olyan, mint amikor a Bethesda tava felzavarodik. Amikor leszállt az angyal a tóra, s felkavarta a vizet. Az evangelizáció fel akarja kavarni a te szívedet, fel akarja kavarni az életedet.

Valaki azt mondta egyszer: egy lelkész mondott nekem valamit, s én megsértődtem. Két hétig gondolkoztam rajta, s aztán visszamentem. Hogy is van az, amit mondott? Felkavarta a vizet. Kemény volt. És mi lett belőle? Élet és gyógyulás, szolgálat. Azt szeretnénk, ha olyan kemény beszéd hangozna a héten, amely felkavarja a te életed, amely beléd csíp. Lehet, hogy sírni fogsz, lehet, hogy megsértődsz. De ha Isten Lelke munkálkodik a szívedben, akkor azt mondd: Uram, mit akarsz az életemmel?

Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet. Ebben benne van az is, hogy az egyetlen út az Atyához. Én vagyok a jó pásztor, a szőlőtő, én vagyok az ajtó — fontos az, hogy az egyetlen. Egyetlen jó pásztor van: Jézus Krisztus. Egyetlen ajtó van: Jézus, és egyetlen út van csak: Jézus Krisztus.

Talán elmondtam azt a példát, amikor egy bácsit megszólítanak a mezőn: hány kilométer a legközelebbi falu ide? A bácsi mondja: légvonalban öt kilométer, de én tudok egy rövidebb utat az erdőn keresztül. — Vigyázzunk, mert sokan tudnak rövidebb utat. Jézus Krisztus az út, egyenes út, keskeny út —

kevesen járnak azon, de vigyázzunk, mert sokan tudnak utakat. A betegnek azt mondja valaki: én is tudok neked egy jó gyógyszert. Na de az orvos nem azt írta. De nekem ez segített. A szakácskönyvet előveszi a háziasszony, de a szomszédasszony azt mondja: ne úgy csináld, mert jobbat ajánlok neked. Jaj, de sokszor figyelünk ilyenre. Ezt mondta szomszéd, barátnő, munkatárs, ismerős — mert ők tudnak egy rövidebb utat az erdőn keresztül.

Testvérek! Nincs rövidebb út, nincs egyenesebb út, nincs tökéletesebb út, mint a mi Urunk Jézus Krisztus. Nincs olyan út, hogy én becsületes vagyok, én jó családanya vagyok, én jószívű vagyok, s ez biztosítja nekem az örök életet meg az üdvösséget. Ezek kerülő utak, amelyek sehova nem vezetnek. Illetve vezetnek: a halálba. Ne csapd be magad! Jézus Krisztus az egyetlen út. Miért olyan fontos ez? Amikor Jézus nemcsak hogy utat mutat, hanem Ő maga az út, folytathatjuk: nemcsak bűnről beszél neked majd, hanem biztosít afelől, hogy bűnné lett éretted, hogy te Isten igazsága lehess benne. Jézus Krisztus nem a fejedhez vágja bűneidet, hanem azt mondja: felvittem a keresztfára.

A múltkor megdöbbenve láttam az egyik csatornán, hogy vannak olyan utak, amelyek áldozattal készülnek. Érdeklődéssel figyeltem, hogyan készült út Anglia és Franciaország között. Megdöbbenő, hogyan épül egy híd két part között, és elmondják: ennyi ember halt meg, ennyi áldozatot követelt az útépités.

Hadd hirdessem számodra a legnagyobb örömhírt, hogy az Atyához vivő út készült ezen a világon a legnagyobb áldozattal. Vérrel, fájdalommal, töviskoronával. A bűnös embertől a szent Istenig. A legnagyobb áldozattal járt ez az út. Ezért beszél neked arról, hogy Ő az út, az igazság és az élet. Az igazság ebben az igében azt jelenti (és most csak ezt emelem ki) nem elrejtett, nyilvánvaló. Isten nyilvánvalóvá tette Jézus Krisztusban az Ő irántunk való szeretetét. Isten nem rejtette el irgalmát, kegyelmét. És az, hogy Ő maga az élet, arról még lesz szó, most csak annyit: Jézus Krisztusban van az élet. Neki élete van önmagában, mivel Isten. Nekünk önmagunkban nincs életünk. Nekünk életlehetőségünk van. Ez a lehetőség: ma este igazat adsz Isten igéjének. Egész héten erről fogunk hallani. Igazat adsz-e Istennek?

Ma, ennek a hétnek a nyitó alkalmán hadd kérdezzem meg: igazat adsz-e Istennek abban, hogy csak Jézus Krisztusban van az élet, és csak Ő az egyetlen út az Atyához? Nincs üdvösség senki másban, nem is kereshetsz mást. Ő elé kell jönnöd, leborulnod. Ma este el kell döntened: az életed kié? Engeded-e, hogy Ő felvegyen?

Egy gimnáziumi tanár, ha ő például elesett, nem engedte senkinek, hogy felsegítsék. Ha szomjas volt, nem engedte senkinek, hogy egy pohár vizet hozzon neki. Nem tudom, miért tette, de azt mondta: rajta ne segítsen senki.

Testvér! Ma, amikor Jézus Krisztus itt van, és hív téged, ne mondd azt: Úr Jézus, ne segíts rajtam — hanem ma este kiáltsd azt, amit az elébb énekeltél: segítség, segítség, elpusztulok! Hidd el, hogy nála van a segítség, és hidd el, hogy lehajol hozzád. Hidd el, hogy megújít téged a te hitedben, és összekapcsol a mennyei Atyával. Nemcsak ebben a földi életben, hogy boldog légy, hanem egy örökkévalóságon át, mert Ő maga az út, az igazság és az örök élet.

Imádkozzunk!

A 469,2-4 dicséretet imádkozzuk:

Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit; Törjed össze balga szívem bálványait!

Szabadságot adj nekem És tiszta szívet, Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled.

Vezess engem utadon: Magad légy az út, Melyen lelkem a halálból életre jut.
Ámen.

672

Ott, a messze földön

Bonar, Horatius (1808-1889)

Sankey, Ira David (1840-1908)

Ford. Vargha Gyuláné (1863-1947)

Ott, a mesz - sze föl - dön ár - ván, hon - ta - lan,

Halld meg a ki - ál - tást, fi - am, fi - am!

Vár a - tyád sze - rel - me, vár rád ví - ga - sza,

Jöjj a mesz - sze táj - ról, ó jöjj ha - za!

2. Rajtad a nyomornak súlyos terhe van,
Tested, lelked szenved, fiam, fiam.
Vár atyád szerelme ...

3. Búsan, összetörve jársz vígasztalan,
Megpihenni vágyol, fiam, fiam.
Vár atyád szerelme ...

4. Nézd, a rossz világnak csak fullánkja van,
Drága csak nekem vagy, fiam, fiam.
Vár atyád szerelme ...

5. Szómnak ellenállnod úgyis hasztalan,
Jöjj, mert egyre várlak, fiam, fiam!
Vár atyád szerelme ...